

Sygn. akt VI K 28/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy, VI Wydział Karny w Kłodzku w składzie:

Przewodniczący SSR Mirosław Irzycki

Protokolant Robert Nowakowski

przy udziale **Prokuratora** Eweliny Kutek

po rozpoznaniu dnia 24 kwietnia 2014 roku, 17 lipca 2014 roku, 10 września 2014 roku, 13 listopada 2014 roku, 08 stycznia 2015 roku, 19 lutego 2015 roku, 25 marca 2015 roku i 06 maja 2015 roku;

sprawy karnej

Ł. P.

urodz. (...) w G.

syna R. i J. zd. P.

oskarżonego o to, że: w dniu 22 sierpnia 2012 roku w miejscowości B., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami poprzez rozcięcie plandeki tylnego kontenera pojazdu marki M. o nr rej. (...), dostał się do wnętrza kontenera, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 84 sztuk telewizorów 32 calowych marki S. o łącznej wartości 126.000 złotych, na szkodę firmy (...) z/s w Ł.;

to jest o czyn z art. 279§1 kk

I. Oskarżonego **Ł. P.** uznaje za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2012 roku w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, poprzez rozcięcie plandeki tylnego kontenera pojazdu marki M. o nr rej. (...), dostał się do wnętrza kontenera, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 84 sztuk telewizorów 32 calowych marki S. o łącznej wartości 113.820 złotych, na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w S., Towarzystwa (...) S.A. w W. i Przedsiębiorstwa – Handlowo -Usługowego (...) K. S. (1) w Ł., to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 279§1 kk i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierza karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez zapłatę na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 29.842,87 (dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset czterdzieści dwa złote 87/100) złotych.

III. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 22 marca 2013 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

K. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą i jest właścicielem Przedsiębiorstwa – Handlowo – Usługowego (...) K. S. (1) w Ł., która to firma jego zajmuje się świadczeniem usług transportowych drogowych rzeczy na podstawie licencji Nr (...) z dnia 07 listopada 2007 roku i wpisu do ewidencji działalności gospodarczej pod nr (...) prowadzonej przez Wójta Gminy Z., i z tego też faktu zatrudniającego w swej firmie kierowców. I jednym z kierowców zatrudnionych przez pokrzywdzonego K. S. (1) od 2011 roku był świadek M. C. (1), a który w sierpniu 2012 roku użytkował, jeździł w firmie jego samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...) z przyczepą marki W. o nr rej. (...).

Dnia 21 sierpnia 2012 roku w godzinach wieczornych, a to około 21-23, w miejscowości S. na zlecenie firmy (...) Sp. z o.o. na samochód ciężarowy, a użytkowany przez świadka M. C. (1) załadowany został według listu przewozowego CMR o nr (...) towar w postaci 30 sztuk telewizorów marki S. (...) calowych, a natomiast na naczepę tego samochodu ciężarowego załadowano z kolei 200 sztuk telewizorów marki S. (...) calowych, a których odbiorcą miała być firma K. P. (...), (...) K. w P., w Czechach, a który to towar ubezpieczony był również na wypadek kradzieży w Towarzystwie (...) S.A. w W.. Wartość jednego telewizora marki S. (...) calowego wynosiła kwotę brutto 1355 złotych.

Po zakończeniu załadunku tych telewizorów założono plomby na drzwi przestrzeni ładunkowej tego samochodu ciężarowego i jego przyczepy, oplandekowanych, a następnie świadek M. C. (1) udał się do P., z zamiarem pojechania tam trasą przez W., K. i dalej do Czech, ponieważ docelowo przewożony przez niego towar miał być dostarczony odbiorcy jego, do P. dnia 23 sierpnia 2012 roku około godziny 7 rano.

Jadąc do P. świadek M. C. (1) już dnia 22 sierpnia 2012 roku około godziny 4 rano gdzieś 60 kilometrów przed W. zatrzymał się dla wypoczynku na parkingu jednej ze stacji benzynowej, tam też śpiąc, a następnie na kolejny odpoczynek w ramach tak zwanej przymusowej przerwy, zatrzymał się około godziny 11 na terenie stacji paliw (...) (...) w B. koło K., tam parkując prowadzony przez siebie samochód ciężarowy z przyczepą na parkingu dla ciężarówek w ten sposób, że samochód ciężarowy ten stał przy znajdującej się tam łące, przodem swym do stacji paliw w szeregu innych stojących tam samochodów ciężarowych, tirów, w miejscu też oświetlonym latarnią, i na tej stacji paliw przebywał on przez cały dzień. Około północy tego dnia 22 sierpnia 2012 roku świadek M. C. (1) położył się spać w kabinie swego samochodu ciężarowego.

dowód: zeznania świadków: K. S. (2) – karta 58-61, 534 i 769-770 akt sprawy i M. C. (1) – karta 8-9, 38-39, 68-69, 533-534 i 771-773 akt sprawy, dokumentacja odbioru towaru karta 11-13 akt sprawy, protokół eksperymentu procesowego z dnia 11 czerwca 2013 roku - karta 541 akt sprawy, licencja o Nr (...) z dnia 07 listopada 2007 roku na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy i zlecenie transportu w krajowym i międzynarodowym ulicznym transporcie towarowym ((...)/CMR) (...) Sp. z o.o. - zawartych w zbiorze dokumentów akt szkody o nr (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na karcie 642 akt sprawy.

Świadek R. H. prowadzi działalność gospodarczą w G., a to firmę (...) R. H., prowadząc warsztat samochodowy oraz wypożyczalnię samochodów, gdzie wypożycza, wynajmuje on na podstawie umów najmu pojazdu jedynie samochody marki M. (...), typu bus, i stałym klientem jego wypożyczalni samochodów był mężczyzna o nazwisku M., tak się przedstawiający, a wynajmujący samochody takie, tego typu średnio raz w miesiącu, przy czym tym mężczyzną nie był świadek P. M.. Dnia 21 sierpnia 2012 roku mężczyzna przedstawiający się nazwiskiem M. zatelefonował do świadka R. H. i poinformował go, że potrzebuje wypożyczyć u niego na wieczór jeden samochód i uzyskał on z kolei informację, że w dyspozycji jest tylko jeden samochód marki M. (...), granatowy bus, o nr rej. (...), a który jednak jest zepsuty, przy czym też jednocześnie uzyskał zapewnienie, że zostanie on naprawiony i będzie mógł być mu wypożyczony. Jeszcze tego samego dnia 21 sierpnia 2012 roku około godziny 19 do świadka R. H. przyjechał mężczyzna znany mu jako M. i wynajął oraz odebrał od niego samochód typu bus i marki M. (...), koloru granatowego, i o nr rej. (...).

Z uwagi na późną porę, w czasie kiedy świadek R. H. praktycznie zamykał już swój warsztat, z wynajmującym ten samochód typu bus i marki M. (...), koloru granatowego, i o nr rej. (...), nie spisał umowy potwierdzającej wynajęcie tego samochodu, umawiając się z kolei z wynajmującym go, że podpiszą ją po jego powrocie, też nie mając obaw z

uwagi na to, że był to stały jego klient. W rezultacie jednak do podpisania takiej umowy wynajmu pojazdu tego w okresie późniejszym już nie doszło.

dowód: zeznania świadków: R. H. – karta 73-74, 460-461 i 785-787 akt sprawy, L. Ż. – karta 21-23, 460 i 854-856 akt sprawy oraz P. M. – karta 85-86 i 145-146 akt sprawy, kserokopie umów najmu pojazdów podpisanych przez osobę o danych personalnych – P. M. – karta 45 akt sprawy, protokół zatrzymania rzeczy – karta 42-44 akt sprawy, notatka urzędowa z dnia 23 sierpnia 2012 roku – karta 46 akt sprawy.

Oskarżony Ł. P. kilka razy, a co najmniej niewątpliwie dwa razy, odbierał samochody typu bus i marki M. (...) wynajmowane w wypożyczalni samochodów świadka R. H., tam będąc przysyłanym po odbiór ich, a przygotowywanych dla mężczyzny znanego właścicielowi wypożyczalni, a to świadkowi R. H. jako M.. Oskarżonego Ł. P. co najmniej dwukrotnie na terenie warsztatu świadka R. H. widział jego pracownik świadek L. Ż..

dowód: zeznania świadków: R. H. – karta 73-74, 460-461 i 785-787 akt sprawy oraz L. Ż. – karta 21-23, 460 i 854-856 akt sprawy, protokół okazania z dnia 28 sierpnia 2012 roku - karta 101-102 akt sprawy, tablica pogładowa nr 3 – karta 108 akt sprawy.

Świadek P. M. zamieszkuje w K. i tam też przebywał on w nocy z dnia 22 sierpnia 2012 roku na 23 sierpnia 2012 roku. Nie zna i nie znał on świadka R. H. i nie wie kto to jest, jak również nigdy też nie wypożyczał, wynajmował od niego żadnego samochodu, też marki M. (...), typu bus i o nr rej. (...). Świadek P. M. w Urzędzie Miejskim we W. w dniu 29 stycznia 2008 roku, w dniu 05 grudnia 2008 i w Urzędzie Miejskim w K. dnia 22 stycznia 2010 roku zgłosił zaginięcie jego dowodów osobistych, a wystawionych mu przez Prezydenta Miasta K. w dniu 17 marca 2004 roku, w dniu 11 marca 2008 roku oraz w dniu 19 grudnia 2008 roku, a także zgłosił zagubienie dowodu osobistego wystawionego mu przez Prezydenta Miasta K. w dniu 01 lutego 2010 roku.

dowód: zeznania świadka P. M. – karta 85-86 i 145-146 akt sprawy, dokumentacja dotycząca świadka P. M. - karta 126- 147 akt sprawy, w tym i zaświadczenie z dnia 29 stycznia 2008 roku Urzędu Miejskiego we W. o utracie przez świadka P. M. dowodu osobistego serii (...) wydanego przez Prezydenta Miasta K. – karta 131 akt sprawy.

Przed północą dnia 22 sierpnia 2012 roku pracownicy stacji paliw (...) (...) w B., a to W. Ł. i M. G. zauważyli wjeżdżający na teren stacji paliw samochód typu bus marki M. (...), koloru ciemno niebieskiego. Budynek tej stacji paliw jest oszklony i dobrze oświetlony, jak również oświetlony był teren stacji paliw.

W tym czasie na stacji paliw nie było ruchu, stąd też samochód ten stanął początkowo przy stanowisku nr 1, a po otwarciu stacji paliw po północy, zatrzymał się z kolei przy stanowisku nr 5, gdzie kierowca tego pojazdu, a którym był oskarżony Ł. P., zatankował paliwo do samochodu tego. Następnie po zatankowaniu paliwa oskarżony Ł. P. udał się do budynku stacji paliw, by zapłacić za pobrane i zatankowane paliwo. Oskarżony tam zapłacił gotówką za zatankowane paliwo oraz za zakupiony napój (...), a także nabił punkty na kartę (...) spersonalizowaną na dane personalne jego brata K. P..

Następnie oskarżony Ł. P. tym prowadzonym przez siebie samochodem marki M. (...) odjechał ze stanowiska stacji paliw i zaparkował nim z kolei na łące za zaparkowanym tam samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...) i naczepą tego samochodu, tam zaparkowanego wcześniej przez świadka M. C. (1).

dowód: zeznania świadków: W. Ł. – karta 15, 459-460 i 682 akt sprawy, M. G. – karta 16, 460 i 773 akt sprawy i K. P. – karta 103-105, 461 i 680-681 akt sprawy, dowód zapłaty z dnia 23 sierpnia 2012 roku – karta 17 i 17a akt sprawy, pismo (...) S.A. z dnia 24 sierpnia 2012 roku – karta 67 akt sprawy, protokół zatrzymania rzeczy z dnia 27 sierpnia 2012 roku – karta 87-89 akt sprawy, płyta z opisem DVD – R 16x 4,7GB STACJA PALIW – karta 90 akt sprawy, notatka urzędowa z dnia 24 sierpnia 2012 roku – karta 70 akt sprawy, dokumentacja fotograficzna – karta 123-125 akt sprawy.

Około godziny 1.45 - 1.50 już dnia 23 sierpnia 2012 roku świadek M. C. (1), śpiący wówczas w kabinie samochodu ciężarowego marki M., przebudził się kiedy poczuł poruszenie się tego pojazdu. Wydało mu się to podejrzanie i

postanowił to sprawdzić. Gdy wyszedł z kabiny tego samochodu ciężarowego na zewnątrz jej zobaczył stojący za samochodem jego na łące samochód marki M. (...) koloru niebieskiego i mężczyznę podającego innemu mężczyźnie, znajdującemu się w pojeździe, telewizor w kartonie. Zobaczył również świadek M. C. (1) siedzących w tamtym samochodzie na miejscu kierowcy oraz pasażera dwóch innych mężczyzn. W czasie i w momencie kiedy reagując na to co zobaczył krzyknął, to mężczyzna podający telewizor w kartonie wskoczył do tego samochodu marki M. (...), zamknął drzwi jego, a następnie samochód ten odjechał w kierunku drogi głównej i dalej w kierunku miejscowości B.. Świadek M. C. (1) zapamiętał jedynie początkowe numery rejestracyjne tego samochodu, a to litery FG.

Już później następnie, po odjeździe tego samochodu, świadek M. C. (1) ujawnił i stwierdził, że w jego samochodzie ciężarowym rozcięto plandekę tylnego kontenera pojazdu, skąd skradziono 84 telewizory 32 calowe marki S. o łącznej wartości 113.820 złotych, z tym, że 65 telewizorów sprawcy tej kradzieży z włamaniem zdążyli przed odjazdem z terenu stacji paliw załadować do samochodu marki M. (...), natomiast dalszych 19 telewizorów pozostało na łące przy samochodzie jego, a które następnie w dniu 24 sierpnia 2012 roku zostały zwrócone pokrzywdzonej firmie (...) Sp. z o.o. i na jej polecenie przewiezione do magazynu w (...).

dowód: zeznania świadków: M. C. (1) – karta 8-9, 38-39, 68-69, 533-534 i 771-773 akt sprawy i K. S. (1) – karta 58-61, 534 i 769-770 akt sprawy, protokół oględzin z dnia 23 sierpnia 2012 roku – karta 5-7 akt sprawy, dokumentacja fotograficzna – karta 123-125 akt sprawy, protokół eksperymentu procesowego z dnia 11 czerwca 2013 roku - karta 541 akt sprawy, notatki urzędowe z dnia 23 sierpnia 2012 roku – karta 1- 4 akt sprawy, dokumentacja akt szkody o nr (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. - karta 642 akt sprawy).

Oskarżony Ł. P. w dniu 22 sierpnia 2012 roku oraz w dniu 23 sierpnia 2012 roku posługiwał się telefonem komórkowym o numerze (...), a który współpracował z numerem (...). I też w dniu 23 sierpnia 2012 roku telefon oskarżonego Ł. P. od godziny 00.11 do godziny 00.27 logował się w K., a z kolei o godzinie 1.47 logował się w B..

dowód: pismo (...) S.A. w W. z dnia 29 października 2012 roku i dane operatora sieci telekomunikacyjnych - karta 150- 156 i 174-175 akt sprawy, notatki urzędowe z dnia 10 października 2012 roku, z dnia 23 listopada 2012 roku – karta 158,176 i 186 akt sprawy.

Oskarżony Ł. P. był już karany sędownie, a to w Niemczech za współudział w kradzieży na karę grzywny.

dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego - karta 869-871 akt sprawy.

Oskarżony Ł. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i na rozprawie głównej wyjaśniając podał, że: „... byłem na tej stacji i nie mam nic wspólnego z kradzieżą telewizorów”, też jednocześnie podając, że odmawia składania dalszych podając: „gdyż mogłoby to narazić na odpowiedzialność karną mojego znajomego, dla którego wiozłem silniki.”, również składając oświadczenie, że nie będzie odpowiadał na pytania Sądu i stron, a jedynie wyraził zgodę na udzielenie odpowiedzi na pytanie swego obrońcy (karta 647 akt sprawy).

Odnosnie ujawnionych i odczytanych oskarżonemu wyjaśnień złożonych przez niego w toku postępowania przygotowawczego oraz w toku postępowania sądowego na rozprawie głównej przed Sądem Rejonowym w Kłodzku w dniu 22 marca 2013 roku (karta 273-274, 289-291, 300-301, 336-337, 399-400, 459 akt sprawy) oskarżony podając, że są to jego wyjaśnienia, wyjaśnienia te potwierdził, a wyjaśniając wówczas podał, że dnia 22 sierpnia 2012 roku przebywał na stacji paliw (...) (...) w B. gdzie tankował paliwo do pojazdu którym tam wówczas przyjechał, a to M. (...), tam wówczas będąc przejazdem, udając się wówczas do K. po odbiór silników, którego odbiór miał mu zlecić w G. mężczyzna o imieniu P., nazwiska jego nie znając, za który to przejazd miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie 500 złotych. Po przyjeździe do K. około godziny 1 w nocy, zatrzymał się prowadzonym pojazdem na obrzeżach jej, na poboczu, gdzie przyjechało tam następnie dwóch mężczyzn samochodem marki V. (...), i po załadowaniu silników pojechał do G. (karta 300-301 akt sprawy), przy czym będąc przesłuchiwanym w charakterze podejrzanego w dniu 17 grudnia 2012 roku (karta 273-274 akt sprawy), w dniu 18 grudnia 2012 roku (karta 289-291 akt sprawy), w dniu 18 lutego 2013 roku, kiedy wówczas wyjaśniając podał jedynie, że: „...że byłem tam tankowałem, zjadłem hod-doga i nie mam z tym nic wspólnego.” (karta 399-400 akt sprawy), w dniu 22 marca 2013 roku, kiedy wówczas jedynie

odpowiedział na jedno pytanie Sądu podając, że: „samochód M. (...) był z wypożyczalni.” (karta 459 akt sprawy), każdorazowo korzystał z uprawnienia odmowy składania wyjaśnień, również odmawiając udzielania odpowiedzi na pytania Sądu oraz oskarżyciela publicznego.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. – karta 273-274, 289-291, 300-301, 336-337, 399-400, 459, 647- 648 akt sprawy.

Sąd zważył co następuje.

Oceniając i analizując zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, ten również przede wszystkim w postaci zeznań świadków M. C. (2), W. Ł., M. G., L. Ż., K. S. (1), R. H., P. M., a też także K. P., to niewątpliwym i niepodlegającym kwestionowaniu jest sprawstwo i wina oskarżonego Ł. P. odnośnie popełnienia zarzucanego i przypisanego mu czynu, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 279§1 kk, przy czym rodzaj, ilość, charakter oraz wartość mienia skradzionego w wyniku popełnienia tego przestępstwa wynika nie tylko z zeznań świadków M. C. (1) i K. S. (1), ale i także z pisma Towarzystwa (...) S.A. w W. z dnia 04 kwietnia 2014 roku (karta 641 akt sprawy) oraz z dokumentacji akt szkody o nr (...) tego Towarzystwa (...) S.A. w W. (karta 642 akt sprawy), a i z których również w sposób jednoznaczny wynika, że wartość jednego telewizora marki S. (...) calowego wynosiła brutto 1355 złotych (informacja (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) Z., zawarta w zbiorze dokumentów akt szkody o nr (...) Towarzystwa (...) S.A. w W., a ujętych na karcie 642 akt sprawy), i stąd też łączna wartość skradzionych telewizorów niewątpliwie wyniosła łącznie kwotę 113.820 złotych. Odpowiedzialności z art. 279§1 kk podlega ten, kto kradnie z włamaniem i kradzież z włamaniem zachodzi wtedy gdy sprawca tego rodzaju działania przestępnego zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do mienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 roku, VII KZP 48/78, OSNKW 1980, nr 8, poz. 65, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 listopada 1970 roku, V KRN 409/70, OSNPG 1971, z. 4, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 1999 roku, V KKN 566/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8). Rodzaj zabezpieczenia, jego skuteczność czy łatwość pokonania nie ma znaczenia dla stwierdzenia włamania, jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia wynika zamiar użytkownika, posiadacza czy właściciela mienia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 sierpnia 1985 roku, I KR 212/85, OSNKW 1986, nr 11-12, poz. 97).

Tak więc praktycznie istota włamania, które przecież nie musi polegać na użyciu siły fizycznej lub zniszczeniu przeszkody chroniącej dostęp do mienia, polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 roku, VI KZO 74/71, OSNKW 1978, z. 5). W kontekście powyższego nie podlega w tej sytuacji jakimkolwiek wątpliwościom fakt, że dostanie się do zamkniętego pomieszczenia w postaci zabezpieczonego plandeką kontenera pojazdu mechanicznego po uprzednim rozcięciu tej plandeki jego w celu dokonania zaboru i przywłaszczenia mienia tam się znajdującego wyczerpuje wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa kradzieży z włamaniem, właśnie tego określonego przepisem art. 279§1 kk.

Kradzież z włamaniem jest występkiem umyślnym, który można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym i sprawca jego musi niewątpliwie działać w celu przywłaszczenia przedmiotu zaboru, to jest rzeczy (mienia), a ponieważ włamanie stanowi środek prowadzący do realizacji tego zamiaru, celu, musi w tej sytuacji także być objęte zamiarem bezpośrednim. Wskazać nadto należy, odnosząc się do faktu przyjęcia przez Sąd przypisanym oskarżonemu czynu działania wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, faktu niewątpliwie wynikającego przede wszystkim z zeznań świadka M. C. (1) podającego, że dokonujących kradzieży z włamaniem i zaboru telewizorów było kilku mężczyzn, co najmniej czterech (karta 9 akt sprawy), że współsprawstwo jest odmianą sprawstwa, które różni się od sprawstwa pojedynczego, indywidualnego wykonawczego tym, że zamiar dokonania czynu zabronionego został podjęty przez co najmniej dwie osoby lub też więcej osób, a które zgodnie z przyjętym i ustalonym przez nich podziałem ról, je wzajemnie aprobując i akceptując, uzgodniły jego wspólną realizację i go zrealizowały. Stąd też za współsprawstwo odpowiada ten, kto wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą i praktycznie istotą współsprawstwa jest zatem oparte na wzajemnym,

aprobowanym i akceptowanym przez porozumiewających się porozumieniu wspólne działanie, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Natomiast z kolei obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna realizacja znamion określonej w konkretnym przepisie ustawy karnej tak zwanej czynności czasownikowej, ale nie tylko lecz także taka sytuacja faktyczna, która charakteryzuje się przede wszystkim tym, że czyn, działanie, postępowanie jednego za współsprawców stanowi dopełnienie czynu, działania, postępowania drugiego współsprawcy lub współsprawców albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnym działaniu, skutkującym właśnie zrealizowaniem wszystkich elementów składających się na ustawowe znamiona tego realizowanego czynu zabronionego ustawą karną. Natomiast dalej subiektywnym elementem współsprawstwa, a zarazem warunkiem sine qua non współsprawstwa, jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w realizacji działania przestępnego, które musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa, z tym z kolei, że nie dotyczy ono sprawstwa równoległego lub koincydencyjnego. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1976 roku, Rw 189/76, OSNKW 1976, z. 9, poz. 117). Odnosząc się w kontekście powyższego w tej sytuacji do zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, tego zebranego tak w toku postępowania przygotowawczego oraz tego również zebranego w toku postępowania sądowego, to wskazać i podnieść należy w pierwszej kolejności, że świadek R. H. zeznał już w toku postępowania przygotowawczego, że samochód typu bus marki M. (...), koloru granatowego, o nr rej. (...) stanowiący jego własność i przez niego wypożyczanego, przekazał w ramach umowy najmu pojazdu dnia 21 sierpnia 2012 roku w godzinach wieczornych mężczyźnie którego znał z nazwiska jako M. (karta 73-74 akt sprawy), i również świadek ten wówczas podał, a i potwierdził, że zna oskarżonego Ł. P. i, że jest pewien, że to jest kierowca przysyłany parę razy przez mężczyznę przedstawiającego się jako M. po odbiór wypożyczanego, wynajmowanego samochodu. Stąd też z faktu tego w sposób niewątpliwy wynika i to, że oskarżony Ł. P. znał z kolei mężczyznę, którego świadek R. H. znał jako przedstawiającego się nazwiskiem M. i umowy najmu pojazdów zawierający na dane personalne – P. M. zamieszkały w (...) (...) K. ul. (...)m/2 i mającego legitymować się dowodem osobistym wydanym przez Prezydenta Miasta K. o nr (...) (karta 45 akt sprawy). W tym zakresie wskazać w tej sytuacji należy, że mężczyzna ten posługiwał się dowodem osobistym zagubionym przez świadka P. M. i którego zagubienie zgłosił on w Urzędzie Miejskim we W. w dniu 29 stycznia 2008 roku (karta 126 akt sprawy). Z kolei już w postępowaniu sądowym świadek R. H. podał i potwierdził, że to oskarżony Ł. P. co najmniej dwa razy odbierał wynajęty samochód z wypożyczalni jego w imieniu osoby mu znanej jako M. (karta 460-461 i 785-787 akt sprawy), i możliwym jest i tak mogło być tak, że tego dnia, to jest dnia 21 sierpnia 2012 roku również on odebrał samochód marki M. (...), koloru granatowego, o nr rej. (...), a co jest to tym bardziej prawdopodobne, że nie została przez świadka R. H. i wynajmującego ten samochód spisana umowa wynajmu pojazdu, a i później również też nie, co świadek R. H. zeznając potwierdził i przyznał, bądź też samochód ten został oskarżonemu przez osobę ten samochód wynajmującej i odbierającej następnie przekazany. W każdym bądź razie konkludując w powyższym zakresie to w przedmiotowej sprawie niepodlegającym jakimkolwiek kwestionowaniu jest fakt, że w dniu 22 sierpnia 2012 roku oraz w dniu 23 sierpnia 2012 roku ten samochód użytkował właśnie oskarżony Ł. P. i nim też był na stacji paliw (...) (...) w B. koło K. w tamtym okresie czasu, gdyż fakt ten potwierdzony został dowodem w postaci zapisu monitoringu tej stacji paliw (karta 1 i 90 akt sprawy), a nadto potwierdzony również został wyjaśnieniami oskarżonego Ł. P. podającego, że faktycznie wówczas takim pojazdem się poruszał i go tankował na tej stacji paliw (karta 399-400 i 459 akt sprawy), a dalej także zwrócić uwagę należy na fakt, że oskarżony Ł. P. płacąc wówczas tego dnia za zatankowane paliwo na tej stacji paliw w B. zapłacił gotówką, jednocześnie nabijając punkty na kartę V., spersonalizowaną na nazwisko jego brata K. P.. Świadek K. P. zeznając w toku postępowania przygotowawczego potwierdził fakt, że faktycznie posiada kartę V., którą pozostawia w samochodzie marki H. i karty tej mógł używać jego brat, gdyż często też użytkuje on ten sam samochód (karta 104 akt sprawy), też wówczas podając, że nigdy nie był na terenie Kotliny K., a i także rozpoznając swego brata na przedstawionym mu monitoringu ze stacji paliw (...) (...) w B..

W tej sytuacji w tym powyższym zakresie brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań przede wszystkim świadków R. H., M. C. (1), W. Ł., M. G. i L. Ż., a i także K. P., zeznań logicznych, spójnych, pozbawionych sprzeczności i nielogiczności, a i również wzajemnie się potwierdzających i uzupełniających, i wskazać dalej należy, że świadek M. C. (1) niewątpliwie zaskoczony i niespodziewający się zachodzących zdarzeń, będący dopiero co po przebudzeniu i stąd też nieprecyzujący dokładnie godziny położenia się spać oraz godziny przebudzenia się i zaobserwowania dokonywanej kradzieży z włamaniem, w tym zakresie wypowiadający się nieprecyzyjnie, nieostro, niejednoznacznie, to jednak z zeznań jego w sposób jednoznaczny wynika, że sprawców tego przestępstwa i ich pojazd zobaczył dokładnie nie z kabiny swego samochodu ciężarowego gdzie spał, stamtąd jedynie w lusterku widząc twarz jednego ze sprawców (karta 39 akt sprawy), ale dopiero kiedy trzymając w ręku metalową rurkę wyskoczył z kabiny samochodu na tył jego, krzycząc do tych sprawców i w ich kierunku rzucając tę posiadaną rurkę, to i wówczas też zobaczył na łące za parkingiem stojący samochód marki M. (...), typu bus, koloru niebieskiego, z początkowymi literami numeru rejestracyjnego FG, a więc o cechach, rodzaju, charakterystyce i gabarytach pojazdu jakim w ówczesnym czasie użytkował i poruszał się oskarżony Ł. P., a ponadto także świadek ten opisał cechy wyglądu sprawców i sposób ich działania (karta 1 i 9 akt sprawy). Wskazać również należy też, że teren gdzie zaparkowany został przez świadka M. C. (1) samochód ciężarowy był oświetlony (karta 541 akt sprawy), a więc miał on możliwość zaobserwowania osób, rzeczy tam się wówczas znajdujących i ta jego możliwość nie była ograniczoną, a nadto faktycznie za pojazdem tego świadka na łące się tam znajdującej stwierdzono pozostawione ślady opon samochodu (dokumentacja fotograficzna – karta 123-125 akt sprawy).

Nadto wskazać należy na fakt mający istotne znaczenie dla oceny z kolei wiarygodności wyjaśnień oskarżonego Ł. P., enigmatycznych, skrótowych, nieweryfikowalnych, pozbawionych szczegółowych faktów i okoliczności, stąd ewentualną weryfikację ich uniemożliwiających, że wynajęty przez świadka R. H. samochód typu bus, marki M. (...), koloru granatowego, o nr rej. (...), odnalazł on dopiero po upływie około miesiąc czasu od dnia jego wynajęcia, na parkingu osiedlowym w G., później poddanego oględzinom (karta 460, 195- 204 akt sprawy). Stąd też fakt ten konfrontując z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. P. podającego i twierdzącego, że wówczas samochodem wypożyczonym przez świadka R. H. pojechał do K., tam odebrał i zapakował przekazane mu przez nieznaną mu mężczyznę silniki i następnie wrócił z nimi spokojnie do swego miejsca zamieszkania, to pozbawionym logiki i logicznego rozumowania byłoby postępowanie jego praktycznie sprowadzające do niejako ukrycia tego pojazdu, pozostawienia go na osiedlowym parkingu i to przez tak długi okres czasu, i w dodatku bez powiadomienia o tym świadka R. H., a przecież oskarżony był w pełni świadomym, że samochód ten był wypożyczony od R. H., bo to z kolei oskarżony przyznał na rozprawie głównej w dniu 22 marca 2013 roku (karta 459 akt sprawy). Dalej w kontekście powyższego wskazać należy, że oskarżony w sposób wyjątkowo naiwny, wręcz infantylny tłumaczył swoją obecność na miejscu gdzie doszło do przedmiotowej kradzieży z włamaniem, zatajając, nie podając zarówno danych personalnych osoby na polecenie której udał się do K. po silniki, numeru telefonu komórkowego którym w tamtych dniach się posługiwał, danych personalnych osób od których silniki miał odebrać, ze swej woli i wyboru procesowego doprowadzając do sytuacji niemożliwości ich sprawdzenia i zweryfikowania, a mogą się przecież tą wersją ekskulpować od popełnienia zarzucanego mu czynu i to już na etapie postępowania przygotowawczego, i stąd też te jego wyjaśnienia uznać należy za niewiarygodne, nieprawdziwe, wręcz jako wymyślone, a nadto jako w sposób jaskrawy niezgodne i sprzeczne z zebrany w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, są one też jedynymi i odosobnionymi. Stąd też Sąd przyjął jeden i jedyny pogląd, że nie jest prawdą by oskarżony wówczas ze stacji paliw w B., gdzie miał tylko tankować paliwo do prowadzonego pojazdu, pojechał do K., gdyż jak wynika z niewątpliwych i jednoznacznych ustaleń korzystał on wówczas z telefonu komórkowego o numerze (...), a współpracującym z numerem (...), i telefon ten jego w dniu 22 sierpnia 2012 roku o godzinie 00.11 logował się w K. do godziny 00.27, a następnie już o godzinie 01.47 logował się już w B., a więc a czasie kiedy doszło do popełnienia przedmiotowej kradzieży z włamaniem, a więc także w miejscowości położonej za B., na trasie K. – W. i dalej G.. Natomiast K. położona jest w pobliżu granicy państwowej Polski i Czech, za K. i droga do której biegnie w przeciwnym kierunku niż do B. i dalej do W.. W tym powyższym zakresie podnieść należy, że na terenie B. zainstalowane były i są dwie stacje bazowe obsługujące sieć T-M., a w związku z modernizacją sieci powodujące zmieniające się lokalizacje i parametry techniczne w tym i zasięg poszczególnych anten. Te stacje bazowe to: stacja (...) (...)-(...) B., W. (...) (...), która posiadała anteny o azymucie 220^{((o))} stopni i o teoretycznym zasięgu

roboczym około 9,5 kilometrów, w zasięgu której znajdowała się stacja paliw w B., znajdująca się w odległości około 7,5 kilometrów od tej stacji paliw, z brakiem pewności by połączenia z jej okolic realizowane były przez ten (...) oraz stacja bazowa (...) (...) B., D.-G. S. DZ 13/2, która posiadała anteny o azymucie 220^(o) stopni o teoretycznym zasięgu roboczym około 4 kilometrów, i stacja ta zainstalowana była niemal na linii prostej pomiędzy (...) W. Różańcowe, a stacją paliw w B., w odległości około 3 kilometrów od tej stacji paliw (karta 825 i 864-867 akt sprawy), i skoro faktycznie telefon komórkowy oskarżonego logował się dnia 23 sierpnia 2012 roku o godzinie 1.47 właśnie w B. to logicznym jest, z dużą dozą prawdopodobieństwa graniczącego z pewnością, że nastąpiło to za pośrednictwem stacji bazowej (...) (...) B., D.-G. S. (...).

W kontekście powyższego odnosząc się w tej sytuacji konkludując do wyjaśnień oskarżonego Ł. P., tych złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego, nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego i przypisanego mu czynu, korzystającego niejednokrotnie wówczas z uprawnienia do odmowy składania wyjaśnień, a jedyne wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie oskarżony złożył w trakcie posiedzenia w przedmiocie rozpoznawania wniosku oskarżyciela publicznego o zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (karta 300-301 akt sprawy) kiedy to wówczas oskarżony podał, że faktycznie w dacie zarzucanego mu przestępstwa, to jest w dniu 22 sierpnia 2012 roku przebywał na stacji (...) (...) w B., gdzie miał przyjechać sam, samochodem typu bus marki M. (...), i po zatankowaniu i zjedzeniu posiłku (karta 399-400 akt sprawy) pojechał do K., tam będąc umówionym z nieznanymi mu mężczyznami po odbiór silników, również podając, że przyjechał tam około godziny 1.00 w nocy, jednocześnie odmawiając udzielenia informacji co do personaliów osoby go tam wysyłającej po te silniki, to je analizując i oceniając tym wyjaśnieniom oskarżonego Sąd nie dał wiary, traktując je jako formę nieudolnej obrony, mającej w jego mniemaniu ekskulpować go od popełnienia zarzucanego wówczas czynu, a zaprezentowanej jednak nieprzypadkowo, a to w sytuacji niemożliwości zakwestionowania faktu, że w miejscu i w czasie popełnienia przedmiotowego przestępstwa kradzieży z włamaniem tam on przebywał, a podając fakty i okoliczności mającego go ekskulpować od popełnienia tego czynu, podał je właśnie w taki sposób i w formie uniemożliwiających ich praktycznie sprawdzenie i zweryfikowanie. Takie postępowanie oskarżonego i ta jego taka postawa procesowa pozbawiona jest jakiegokolwiek logiki i zasad logicznego rozumowania, skoro przecież weryfikacja wersji jego już przecież na etapie postępowania przygotowawczego mogłaby doprowadzić do ewentualnego jej potwierdzenia, a jego do ekskulacji od popełnienia zarzucanego mu wówczas czynu, w sposób radykalnie procesowo zmieniając jego status procesowy i sytuację prawną.

Natomiast odnosząc się do zeznań świadków P. T. - karta 191-192 i 461 akt sprawy, K. Z. - karta 223-225 i 461 akt sprawy, L. S. - karta 239-241 i 461-462 akt sprawy, W. D. - karta 259-261 i 534 akt sprawy, J. S. - karta 280-281 akt sprawy, K. T. - karta 34-35 akt sprawy, E. R. - karta 36 akt sprawy, R. T. - karta 193-194 akt sprawy, M. W. - karta 230-231 akt sprawy oraz J. P., matki oskarżonego - karta 236-237, 461 i 649-650 akt sprawy, jako nie wpływających na ustalony w przedmiotowej sprawie stan faktyczny, to te nie mogą być uznanymi za ekskulpujące oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu bądź też mające łagodzić jego odpowiedzialność karną. Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2012 roku w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, poprzez rozcięcie plandeki tylnego kontenera pojazdu marki M. o nr rej. (...), dostał się do wnętrza kontenera, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 84 sztuk telewizorów 32 calowych marki S. o łącznej wartości 113.820 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w S., Towarzystwa (...) S.A. w W. i Przedsiębiorstwa - Handlowo - Usługowego (...) K. S. (1) w Ł., i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności jako kary w pełni realizującej wymogi zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz sprawiedliwej odpłaty, biorąc też pod uwagę fakt, że czyn przypisany oskarżonemu cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości i jest nagminnie popełniany, również w sposobie i rodzaju także na terenie stacji paliw w B..

Ponadto Sąd ustalając rodzaj i wymiar kary przyjął i potraktował jako okoliczności niewątpliwie oskarżonego obciążające, a to jego uprzednią karalność sądową za czyn podobny (karta 869-871 akt sprawy), działanie z niskich pobudek nakierowanych wyłącznie na uzyskanie korzyści majątkowej w drodze przestępstwa, działania przestępczego niewątpliwie wcześniej zaplanowanego, celowo i umyślnie realizowanego i skutecznie zrealizowanego

we współdziałaniu z innymi osobami dotychczas nieustalonymi w ramach ustalonego podziału ról. Także Sąd w powyższym zakresie wziął pod uwagę rodzaj, ilość, charakter i wartość skradzionego mienia, w znacznej części dotychczas nieodzyskanego.

Tak więc Sąd wymierzając oskarżonemu karę izolacyjną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat uwzględnił wszystkie okoliczności mające znaczenie dla sądowego wymiaru kary przede wszystkim te określone przepisem art. 53 kk, a w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasową karalność, w tym za przestępstwo podobne, a przede wszystkim właśnie zasady indywidualizacji kary. Wskazać również należy, że postawa oskarżonego, tak w toku postępowania przygotowawczego oraz tak też w toku postępowania sądowego bezkrytyczna, praktycznie roszczeniowa, wskazuje na jego poczucie bezkarności również w zakresie przestrzegania porządku prawnego, i stąd też odnosząc się do powyższych rozważań, Sąd właśnie doszedł do jednego i jedyne go poglądu, stwierdzenia, przekonania, że wobec oskarżonego niewątpliwie konieczną jest niezwłoczna i ta stanowcza reakcja prawno-karna, represyjno-resocjalizacyjna w postaci orzeczonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności, mającej również niewątpliwie zapobiec powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Okoliczności łagodzących Sąd nie stwierdził.

Orzeczenie o zaliczeniu oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 22 marca 2013 roku po przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, znajduje uzasadnienie w przepisie art.63§1 kk.

Nadto Sąd zgodnie z dyspozycją przepisu art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 29.842.87 złotych, pokrzywdzonego w przedmiotowej sprawie z mocy przepisu art. 49§3 kpk, a stanowiącej wysokość wypłaconego odszkodowania na rzecz tej pokrzywdzonej w przedmiotowej sprawie firmy (...) Sp. z o.o..

W kontekście powyższego wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją przepisu art. 49§3 kpk za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia, i stąd też skoro z pisma Towarzystwa (...) S.A. w W. z dnia 04 kwietnia 2014 roku (karta 641 akt sprawy) oraz z pisma z dnia 18 marca 2013 roku kierowanego do firmy (...) Sp. z o.o., a także dokumentacji akt szkody o nr (...) tego wskazanego Towarzystwa (...) S.A. w W. oraz (karta 642 akt sprawy) w sposób niewątpliwy i niepodlegający kwestionowaniu wynika, że wypłaciło ono odszkodowanie w związku z tą dokonaną kradzieżą z włamaniem mające rekompensować utratę skradzionych telewizorów firmie (...) Sp. z o.o. w S., to ten ubezpieczyciel w tej sytuacji uzyskał status pokrzywdzonego na zasadzie i warunkach określonych przepisem art. 49§3 kpk, obok tej wskazanej firmy (...) Sp. z o.o. w S., zlecającej przewóz tych telewizorów oraz Przedsiębiorstwa – Handlowo – Usługowego (...) K. S. (1) w Ł., faktycznego przewoźnika, a które z kolei uzyskały i posiadają w przedmiotowej sprawie status też pokrzywdzonych ale zgodnie z dyspozycją przepisu art. 49§1 kpk.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonego, nie pracującego i nieposiadającego majątku, również w kontekście orzeczenia kary izolacyjnej pozbawienia wolności, od ponoszenia kosztów sądowych znajduje uzasadnienie w przepisie art. 624§1 kpk.